

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **P. C. T.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. MV-26554-4/SO-2013,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu. Ke zrušení pobytového oprávnění došlo v návaznosti na opakované odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy, neboť žalobce opakovaně závažně narušil veřejný pořádek.

Za první žalobce namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno ustanovení § 77 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které však obsahuje více skutkových podstat, aniž by bylo jasné, která byla uplatněna v případě žalobce. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí neurčité.

Dále je žalobce přesvědčen, že správní orgány nedostatečně zjistily a posoudily

skutkový stav. Opomněly vzít v úvahu, že žalobce pobývá na území České republiky již od roku 1990, má zde veškeré ekonomické i rodinné vazby. Navíc se stará o své rodiče v důchodovém věku, kteří jsou na něm ekonomicky závislí; sestra se o rodiče postarat nemůže, neboť splácí hypotéku a stará se o vlastní rodinu. Správní orgány měly žalobce i jeho rodinné příslušníky vyslechnout, aby se se situací dostatečně seznámily. Žalobce tvrdí, že si na území České republiky našel životní partnerku.

Ke svým odsouzením žalobce uvedl, že je třeba zohlednit roli, kterou v jednotlivých případech sehrál. V prvním případě byl odsouzen pouze za výtržnictví, neboť se připletl do rvačky, kterou vyprovokoval někdo jiný. Též odsouzení za maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní bylo banální, což uvedl sám správní orgán. Třetí skutek byl sice již závažnější, avšak stále neodůvodňuje napadené rozhodnutí; nadto žalovaný vycházel z toho, že žalobce ilegálně držel střelnou zbraň, což je ovšem skutek, který se nepodařilo prokázat, a proto byl žalobce v tomto rozsahu obžaloby zproštěn. Tím žalovaný porušil ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něž není oprávněn si sám učinit úsudek o spáchání trestného činu. Od posledního žalobcova trestného činu uplynulo již sedm let a již před čtyřmi lety byl žalobce propuštěn z výkonu trestu; po tuto dobu žije řádným životem.

Žalobce též polemizuje s tvrzením správních orgánů, že může upravit svůj pobyt na území jiným způsobem; reálně zrušení povolení k trvalému pobytu znamená povinnost žalobce vycestovat z území České republiky a jeho naděje na získání nového pobytového oprávnění je velmi nízká.

Závažným narušením veřejného pořádku se nerozumí jakékoliv porušení zákona ani jakýkoliv trestný čin, což vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, již žalobce obsáhle cituje. Ve světle této judikatury napadené rozhodnutí neobstojí, neboť žalobcova trestná činnost nebyla dostatečně závažná. Konečně žalobce upozorňuje, že rozhodnutí o zrušení pobytu podléhá silnějšímu přezkumu než rozhodnutí o jeho neudělení; poukazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* a *Üner proti Nizozemsku*.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K namítanému nedostatečnému odkazu na aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, v němž byla tatáž námitka shledána nedůvodnou; žalobci bylo ze spisového materiálu zcela zřejmé, že řízení se vede proto, že sovu trestnou činností opakovaně závažně porušil veřejný pořádek. Žalobcova trestná činnost byla relativně závažná, ve dvou ze tří případů se jednalo o násilnou trestnou činnost. Oproti tomu žalobcovy vazby na Českou republiku nejsou dostatečně silné, aby se nemohl vrátit do své vlasti. Pohybuje se ve vietnamské komunitě a ovládá vietnamský jazyk, v České republice nemá manželku ani děti, byť žalovaný připouští existenci žalobcovy přítelkyně. Pokud jsou na žalobci ekonomicky závislí jeho rodiče, může je žalobce podporovat pouze ze svého příjmu, který si vydělává jako zaměstnanec své sestry jako realitní makléřky. Reálně se tedy jedná o výdělek žalobcovy sestry, která tak bude moci ze svého podnikání rodiče podporovat i po žalobcově odjezdu. Žalovaný je si vědom, že za nedovolené ozbrojování žalobce odsouzen nebyl, avšak ilegálně držená zbraň u něj nalezena byla; k neodsouzení v trestním řízení došlo jen kvůli procesní vadě domovní prohlídky. Otázkou možnosti žalobce získat nové pobytové oprávnění se žalovaný

v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, a proto považuje příslušnou žalobní námitku za nemístnou.

Dne 1. 9. 2017 žalovaný doručil soudu několik doplňujících dokumentů. Prvním z nich je usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. 1 Nt 4117/2015, jímž bylo zahlazeno žalobcovo odsouzení dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2003, č. j. 4 T 12/2002-282. Dále žalobce předložil usnesení Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. 2. 2016, sp. zn. 17 PP 220/2010, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce osvědčil v pětileté zkušební době, na kterou byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody usnesením Okresního soudu v Trutnově ze dne 20. 9. 2010, sp. zn. 17 PP 220/2010 .

Žalobce též předložil prohlášení P. H. M., sestry žalobce, ze dne 15. 9. 2015, v němž uvádí, že žije se svým manželem a je těhotná. Sestra žalobce popsala, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce celou jejich rodinu značně zasáhlo, a uvádí, že žalobce pro ni byl nepostradatelný při jejím podnikání v realitách. Žalobcova sestra se obávala, co nastane, až ona bude na rodičovské dovolené a její bratr nebude moci pomáhat s jejím podnikáním. Bude potom obtížné splácet hypotéku na byt, v němž bydlí jejich rodiče.

Dalším dokumentem, který žalobce v řízení předložil je prohlášení P. C. U., žalobcova otce, ze dne 15. 9. 2015. Žalobcův otec popisuje, že žije v České republice již od roku 1981 a v devadesátých letech se k němu postupně přistěhovala celá rodina. Uvádí, že vzhledem ke svému důchodovému věku již není schopen obstarávat si prostředky na živobytí prací a není schopen sám splácet hypotéku na byt, ve kterém bydlí. Problémy žalobce tedy jeho otce přivádějí do značných finančních potíží.

Dne 13. 9. 2017 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce zrekapituloval své argumenty uvedené v písemných podáních. Především zdůraznil, že jeho trestné činy nebyly natolik závažné, aby ve svém souhrnu znamenaly, že žalobce představuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek. Za druhé žalobce tvrdil, že správní orgány nedostatečně konkrétně uvedly, proč považovaly svá rozhodnutí za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány neprovedly žádné přímé úkony, kterými by zjistily žalobcovu rodinnou situaci, například pobytovou kontrolu či výslechy žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný se z ústního jednání omluvil.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobce se narodil v roce 1977 a v České republice pobývá nepřetržitě od roku 1997.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2003, č. j. 4 T 12/2002-282, byl žalobce uznán vinným, že dne 24. 3. 2002 v baru na Praze 1 spolu s dalšími dvěma spolupachateli fyzicky napadl hosty, kteří je napomenuli, že se chovají hlučně, a to údery pěstmi do obličeje. Tím se žalobce dopustil trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, za což byl odsouzen k peněžitému trestu ve výši 20.000,- Kč. Další z odsouzených v návaznosti na potyčku zaútočil na jednoho z napadených mečem, čímž se dopustil pokusu vraždy.

Trestním příkazem Okresního soudu v Chebu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 3 T 88/2007-59, byl žalobce uznán vinným, že dne 15. 7. 2006 řídil osobní vozidlo, přestože mu předtím byl správním rozhodnutím uložen zákaz řízení, čímž spáchal v jednočinném souběhu trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d trestního zákona. Za to byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na jeden a půl roku a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 1. 9. 2009, sp. zn. 21 T 66/2009, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 7 To 457/2009, byl žalobce uznán vinným, že dne 1. 2. 2009 spolu s dalšími spolupachateli pohrůžkami násilí donutil poškozeného, aby napsal přiznání, že intimně obtěžoval třetí osobu, a souhlasil s úhradou odškodného ve výši 26.000,- EUR. Přímo žalobce hrozil poškozenému likvidací jeho i jeho rodiny, přičemž mu z pouzdra s doklady sebral fotografie jeho dětí. Další spolupachatelé při útoku poškozeného uchopili za vlasy a vkládali mu pistoli s tlumičem do úst. Tím se žalobce dopustil pokusu trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c), d) trestního zákona. Odsouzen byl po korekci odvolacím soudem k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Zároveň byl však žalobce zproštěn obžaloby, že se nedovoleně ozbrojoval. U žalobce se sice při domovní prohlídce provedené dne 4. 3. 2009 v 7:10 hod. našla střelná zbraň, aniž by byl žalobce držitelem zbrojního průkazu, avšak trestní stíhání proti němu bylo zahájeno až dne 4. 3. 2009 ve 14:00 hod.; jednalo se proto o důkaz v trestním řízení nepoužitelný.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2011, č. j. OAM-1105-17/ZR-2011, bylo zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a byla mu stanovena lhůta k vycestování třicet dnů. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že žalobce svou trestnou činností opakovaně vážně narušil veřejný pořádek, neboť každé jednání, které naplňuje skutkovou podstatu úmyslného trestného činu, lze považovat za narušení veřejného pořádku. Rozhodnutím bylo sice zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nikoliv nepřiměřeně. O rodiče žalobce se může namísto žalobce starat jeho sestra, která tak ostatně již musela činit v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se dobrovolně usadil na území České republiky, avšak následně nedodržel její zákony, čímž si přivodil následek v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu jako pobytového oprávnění, které přináší cizinci nejvíce privilegií. Není vyloučeno, že v budoucnu získá žalobce jiné pobytové oprávnění.

Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. MV-26554-4/SO-2013. Žalovaný uvedl, že bylo namístě přihlížet i k odsouzením žalobce, která již byla zahlazena, neboť i ona jsou podstatná pro posouzení, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek; k tomu odkázal na příslušnou judikaturu. Žalovaný dále korigoval názor správního orgánu I. stupně, že spáchání jakéhokoli trestného činu představuje vážné narušení veřejného pořádku, a zabýval se konkrétní nebezpečností žalobcova jednání. Upozornil však, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tedy se na něj nevztahují příslušné unijní předpisy. Žalovaný poukázal především na účast žalobce na hospodské rvačce, při níž jeden z jeho spolupachatelů používal sečnou zbraň. Řízení motorového

vozidla po odebrání řidičského průkazu sice žalovaný považoval za málo společensky nebezpečné, ale poukázal na skutečnost, že za tento čin byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody, přičemž žalobce ještě ve zkušební době spáchal další trestný čin. Poslední z trestných činů považoval žalovaný za nejzávažnější, neboť se žalobce podílel na vydírání, při němž bylo poškozenému i jeho rodinným příslušníkům vyhrožováno násilím a likvidací. Takto závažná trestná činnost převyšuje žalobcovy osobní zájmy, a to zejména realizaci rodinného života s přítelkyní a rodiči; žalobce v odvolání neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve se soud zabýval námitkou, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně konkrétně odkázáno na právní předpis, podle něhož bylo rozhodnuto. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsahuje dva alternativní důvody pro zrušení pobytového oprávnění, a to opakované závažné narušení veřejného pořádku a skutečnost, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu. Podle § 68 odst. 2 správního řádu však postačuje, pokud správní orgán označí ve výroku rozhodnutí ustanovení, podle něhož postupoval, čemuž žalovaný dostál. Která ze dvou částí použitého ustanovení se vztahuje na případ žalobce, pak jednoznačně vyplývá z odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí tedy v tomto ohledu nelze považovat za neurčité.

Dále žalobce namítal, že žalovaný neměl brát v úvahu skutečnost, že byla v jeho bytě nalezena nelegálně držená zbraň, jelikož obžaloby z tohoto trestného činu byl žalobce zproštěn. V tomto ohledu je žalobci nutno přesvědčit, neboť žalovaný vycházel z nelegálně opatřeného důkazního prostředku, který navíc není přítomen ve správním spise.

Správní orgány vycházely pouze z rozsudku trestního soudu, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby ze skutku, jímž se měl dopustit trestného činu nedovoleného ozbrojování, jelikož tento skutek nebyl prokázán. Trestní soud pouze uvedl, že nebylo možné použít výsledky domovní prohlídky, která byla provedena nezákonně, a proto se ani podrobněji nezabýval výsledky této prohlídky a žalobce neměl v trestním řízení možnost ji věcně zpochybnit. I kdyby tedy správní orgány mohly z výsledků nezákonně provedené domovní prohlídky ve správním řízení vycházet, musely by učinit součástí svých spisů protokol o této prohlídce a umožnit žalobci zpochybnit jeho obsah. Pokud tak neučinily a vycházely pouze ze zprošťujícího rozsudku, který domovní prohlídku nevzal v potaz, postupovaly nezákonně.

I v případě, že by protokol o domovní prohlídce součástí správního spisu byl, nebylo by možné jej jako důkaz použít pro rozpor s § 51 odst. 1 správního řádu, dle něž lze k provedení důkazů použít jen takových důkazních prostředků, které nebyly získány v rozporu s právními předpisy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS, nezákonně pořízený důkazní prostředek nelze ve správním řízení použít. Pokud je na takovém důkazním prostředku založeno správní rozhodnutí, není nutné je ve správním soudnictví zrušit pouze tehdy,

pokud zjištěný skutkový stav obстоjí i bez zohlednění nezákonného důkazu.

Domovní prohlídka provedená u žalobce dne 4. 3. 2009 byla podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 nezákonná, neboť byla provedena ještě před zahájením trestního stíhání žalobce, a zároveň nebyla provedena jako neodkladný či neopakovatelný úkon. Takový postup je v rozporu s § 158 odst. 3 písm. i) ve spojení s § 160 odst. 4 trestního řádu. Důkazní prostředky opatřené při této domovní prohlídce tedy byly pořízeny v rozporu s právními předpisy. V nyní projednávané věci pro zjištění, že žalobce nelegálně držel zbraň, neexistuje jiný důkaz, než závěry nezákonné domovní prohlídky, které navíc nejsou součástí správního spisu. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí založeno na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Soud však dospěl k závěru, že tato vada neměla rozhodující vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť ve zbytku byl skutkový stav zjištěn bezvadně a sám o sobě postačuje k odůvodnění zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu.

Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je důvodem ke zrušení povolení k trvalému pobytu, pokud „*cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek*“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, uvedl, že pojem veřejný pořádek, který je použit v různých ustanoveních zákona o pobytu cizinců, je vždy třeba vykládat s přihlédnutím ke smyslu, účelu a okolnostem vzniku tohoto ustanovení.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, se uvádí, že „*[n]arušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ... může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjata s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.*“

Je třeba poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, z něhož vyplývá, že minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští: „*Smyslem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v případě, kdy cizinec opakovaně naruší veřejný pořádek, přičemž z toho nelze logicky usuzovat, že k narušení musí docházet právě a jen v současnosti. Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští.*“

Na základě výše uvedených východisek soud přistoupil k posouzení nyní projednávané věci. Žalobce se v rozmezí od roku 2002 do roku 2009 dopustil tří trestných činů, z nichž dva měly násilnou povahu. V prvním případě žalobce napadl ostatní hosty restaurace ranami pěstí do obličeje, což sice bylo trestním soudem vyhodnoceno jen jako trestný čin výtržnictví, avšak i přesto se jedná o jednání, které vážně narušuje veřejný pořádek. Fyzický útok na jiného člověka, totiž představuje typ jednání, které zásadně narušuje pokojné soužití lidí ve společnosti. Druhý trestný čin, kterého se žalobce dopustil řízením motorového vozidla poté, co mu bylo správním rozhodnutím odebráno řidičské oprávnění, sice neměl násilnou povahu a lze jej považovat za relativně málo společensky nebezpečný, přesto však svědčí o žalobcově neúctě k právnímu řádu a k rozhodnutím státních orgánů České republiky.

Rozhodující je potom poslední žalobcův trestný čin vydírání, který je nutno považovat za nejzávažnější. Žalobce spolu se svými spolupachateli nutil poškozeného, aby podepsal listinu, v níž se přiznával k sexuálnímu obtěžování třetí osoby a zavazoval se zaplatit vysokou náhradu újmy. Přímo žalobce pak poškozenému vyhrožoval fyzickou likvidací jeho i jeho rodiny. V kontextu předchozí žalobcovy trestné činnosti je pak odůvodněn závěr, že žalobce představuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek.

Nadto lze žalobci přičíst k tíži, že se třetího trestného činu dopustil v době, kdy ještě neskončila zkušební doba podmíněného odložení výkonu trestu odnětí svobody uloženého v roce 2006 za maření úředního rozhodnutí a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Zkušební doba činila pouze jeden a půl roku, nikoliv dva roky, jak se nesprávně uvádí v napadeném rozhodnutí, avšak to nic nemění na tom, že neuplynula předtím, než se žalobce dopustil posledního ze tří trestných činů. Trestní příkaz Okresního soudu v Chebu, jímž byl žalobci uložen podmíněný trest, totiž nabyl vykonatelnosti dne 12. 9. 2007, a zkušební doba tedy uplynula až dnem 12. 3. 2009. Třetího trestného činu se však žalobce dopustil již dne 1. 2. 2009. I tento prvek přispívá k celkovému hodnocení žalobce jako člověka, který dlouhodobě a opakovaně nerespektoval právní řád České republiky a ani relativně mírné sankce, které mu byly za méně závažná provinění ukládány, nevedly k jeho nápravě.

Na druhé straně bylo třeba vzít v úvahu, že mezi posledním pravomocným odsouzením žalobce pro trestný čin dne 9. 12. 2009 a pravomocným rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dne 5. 8. 2014 uplynulo více než čtyři a půl roku, během nichž se žalobce ničeho protiprávního nedopustil. Jak vyplývá z výše citované judikatury, hrozba cizince pro veřejný pořádek musí být v době zrušení povolení k trvalému pobytu aktuální. Soud má za to, že i doba téměř pěti let od posledního odsouzení v kontextu závažnosti a dlouhodobosti trestné činnosti žalobce není natolik dlouhá, aby již nebylo možné přistoupit ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce páchal trestné činy opakovaně a s rostoucí závažností po dobu sedmi let a tento poznatek svědčil o aktuálnosti hrozby, kterou žalobce představoval pro veřejný pořádek v České republice, ještě v roce 2014, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Soud nemohl přihlídnout k usnesením trestních soudů, jimiž bylo rozhodnuto, že se žalobce osvědčil ve zkušební době, na niž byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a zahlazeno žalobcovo odsouzení z roku 2003. Obě usnesení, která žalobce předložil před ústním jednáním, totiž byla vydána až po vydání napadeného rozhodnutí

žalovaného. Jak bylo uvedeno výše, soud rozhoduje podle § 75 odst. 2 s. ř. s. na základě skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a proto nemůže vzít v úvahu skutečnosti, které nastanou až během soudního řízení.

Soud se též ztotožňuje s žalovaným, že bytí zrušení povolení k trvalému pobytu představuje citelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nejde o zásah nepřiměřený. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců je namístě hodnotit zejména „závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem“.

Na ústním jednání žalobce sice uvedl, že správní orgány jeho rodinné poměry nezjistily dostatečně a že měly provádět v řízení další úkony ke zjištění skutkového stavu, neuvedl však žádné konkrétní okolnosti, které měly být zjišťovány nad rámec skutkového stavu, který vzaly správní orgány za prokázaný. Správní orgány nezpochybnil, že má žalobce na území České republiky rodinné příslušníky včetně přítelkyně ani jeho další související tvrzení, avšak dospěly k závěru, že zásah do těchto rodinných vazeb je za daných okolností přiměřený. Mezi žalobcem a žalovaným tedy nepanuje spor skutkový, ale spor o právní posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, který by však dalším dokazováním nemohl být odstraněn.

Žalobce na území České republiky nemá nezletilé ani jiné děti a nemá zde ani manželku; naopak zde má přítelkyni, sestru a rodiče. Tyto rodinné vazby sice mohou být odcestováním žalobce s České republiky vážně narušeny, avšak tento důsledek je vyvážen zájmem na tom, aby žalobce jako pachatel závažné trestné činnosti na území České republiky již nepobýval. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že o rodiče žalobce se může postarat sestra žalobce, která má příjmy z podnikání. Žalobce též může své rodiče finančně podporovat ze své vlasti. Zároveň vztah žalobce k Vietnamské socialistické republice není natolik vzdálený, aby tam nebyl schopen žít a obstarat si živobytí. Žalobce totiž dětství a dospívání trávil ve Vietnamu, hovoří tamním jazykem, a tedy je schopen se do společnosti země původu opětovně začlenit. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že v České republice žije „v podstatě od roku 1990“, avšak k tomuto tvrzení nepředložil žádné důkazy, přičemž z evidence žalovaného vyplývá, že nepřetržitě má žalobce povolen pobyt na území České republiky až od roku 1997. I kdyby se však žalobce odstěhoval z Vietnamu již ve svých třinácti letech, nebyl by jeho další život ve vlasti vyloučen. Lze tedy shrnout, že žalobce bude moci ve Vietnamu žít důstojným životem, a zároveň nemá v České republice takové rodinné vazby, které by jeho pobyt zde bezpodmínečně vyžadovaly. Na tom nic nemění ani žalobcem citovaná judikatura. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, se pouze uvádějí kritéria, k nimž má být při posuzování zásahu do soukromého života cizince přihlíženo; žalobce netvrdil, že by žalovaný některé z těchto kritérií zcela opomněl vzít v úvahu, jen nesouhlasil s výsledky této úvahy. Vyhodnocení každého konkrétního případu je však vždy v konečném důsledku jedinečné, přičemž v tomto případě se soud se závary žalovaného v zásadě ztotožnil.

Soud je seznámen i s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, ve věci *Rodrigues da Silva and Hoogkamer proti Nizozemsku*, na nějž žalobce odkazoval. Skutkové okolnosti tohoto případu se však od případu žalobce výrazně liší. Stěžovatelkou byla matka nezletilé dcery, která měla po otci nizozemské

občanství a byla mu svěřena do péče; soud konstatoval, že ačkoliv stěžovatelka pobývala na území Nizozemska nelegálně, bylo by nepřiměřené vyhostit ji do Brazílie a zcela jí znemožnit jakýkoliv kontakt s dcerou. Žalobce v nyní projednávané věci za prvé nemá na území České republiky nezletilé ani jiné dítě a navíc se na rozdíl od uvedené stěžovatelky opakovaně dopouštěl trestné činnosti. Přitom Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, že obecně nemá pochopení pro cizince, kteří porušují právní předpisy státu, v němž pobývají.

Naopak rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, na nějž žaloba též upozornila, je pro nyní projednávanou věc relevantní. V dané věci nebylo shledáno porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za situace, kdy se stěžovatel sice dopustil několika násilných trestných činů včetně usmrcení z nedbalosti, avšak na druhé straně měl na území Nizozemska dva nezletilé syny a byl navrácen do Turecka, aniž by ovládal turecký jazyk. Stěžovatel byl vyhoštěn na dobu deseti let. Žalobcova trestná činnost byla sice o něco méně závažná než v případě pana *Ünera*, avšak na druhé straně nemá na území České republiky děti, ovládá vietnamský jazyk a nebyl mu napadeným rozhodnutím zakázán návrat do České republiky, pokud se mu podaří získat jiné pobytové oprávnění. Soud má tedy za to, že nedošlo-li k porušení práva na soukromý a rodinný život ve věci *Üner*, není tomu tak ani v případě žalobce.

Pokud jde o prohlášení žalobcova otce a sestry z roku 2015, která byla předložena před ústním jednáním soudu, tato v zásadě nepřinášejí nic nového oproti okolnostem rodinného života žalobce, které soud vzal v potaz výše. Soud nemohl v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. posuzovat tvrzení sestry žalobce, že v roce 2015 byla těhotná a po narození dítěte nemohla podnikat, neboť se jedná o skutkové okolnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Lze však poznamenat, že pokud mohla žalobcova sestra zaměstnávat žalobce, není důvod, proč by nemohla v podnikání pokračovat s jinými zaměstnanci.

Soud se nezabýval žalobcovou námitkou, že se mu v budoucnu nepodaří získat jiné pobytové oprávnění, neboť tato domněnka, i kdyby byla pravdivá, nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Je pravdou, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce může v budoucnu na území České republiky pobývat na základě jiného pobytového oprávnění, avšak tím pouze upozorňoval na skutečnost, že žalobce nebyl vyhoštěn. Je samozřejmě možné, že žalobce již žádné pobytové oprávnění nezíská a do České republiky se nikdy nevrátí, avšak zákonnost a přiměřenost takového stavu by případně byla předmětem řízení o budoucích žádostech žalobce o pobytová oprávnění. Příímým důsledkem nyní napadeného rozhodnutí je pouze skutečnost, že se žalobce vrátí do Vietnamu a návrat do České republiky bude mít podstatně ztížen, avšak přiměřenost tohoto důsledku byla již posouzena výše.

Ačkoliv tedy soud dal žalobci částečně za pravdu, pokud jde o použití nezákonně pořízeného důkazu, nejednalo se o vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, a proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti

nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.